

Jordemoderen foruden fri Bolig tillige har en Jordlod, der undertiden kan være af en ikke ganske ringe Udstrækning, eller om hun istedetfor fri Bolig med øvrige Emolumenter kun har et for lang Tid tilbage fastsat Pengebidrag, som ikke svarer til, hvad disse Naturalpræstationer egentlig ere værd. Men der er ogsaa i en anden Henseende meget stor Forskjel paa de forskjellige Distrikters Godhed, efter som Befolkningen er stor og velhavende eller tynd og fattig. Det gjør en overordentlig stor Forskjel paa Distriktsjordemødrenes Stilling, en Forskjel paa, hvad hendes Praxis indbringer hende. Der er spøjet til denne Hovedbestemmelse i Forslaget til § 1 en Bestemmelse om, at Lønnen ikke senere kan forandres uden Justitsministerens Samtykke. Jeg har en særlig Grund til et Dieblit at opholde mig ved denne enkelte Bestemmelse, fordi jeg maa antage at den hos nogle ærede Landssthingsmænd har vakt nogen Betænkelighed. Jeg vil derfor gjøre opmærksom paa at denne Bestemmelse synes mig idetmindste at være i meget god Overensstemmelse med det nu Gjældende, idet jo Forandring i en Jordmødres Stilling ikke kan ske uden Justitsministerens Samtykke. Naar der f. Ex. er Tale om en Afløsning med Penge af de hende tilkomnende Naturalier, kan en saadan ikke finde Sted uden Justitsministerens Samtykke, ikke at tale om, at en Forandring af Distrikterne osv. ogsaa fordrer Justitsministerens Samtykke; men jeg har en anden Grund til at anbefale denne Bestemmelse, og det er den, at jeg deri ser en yderligere Garant for, at Amtsråadene ved den første Ansættelse af Lønningerne i de forskjellige Jordmøderdistrikter nøie vilde overvæie Sagen og ikke lade sig friste til at tage noget som helst personligt Hensyn til den i Diebliffet i Distriktet ansatte Jordmødres økonomiske Stilling. Jeg siger ikke, at dette vil blive Tilfældet, dersom Amtsråadet kunde forandre sin Ansættelse Dagen efter eller Næst efter, at Bestemmelsen var truffen, men jeg siger, at Garantien for, at denne Ansættelse i Virkeligheden bliver, hvad vi have tilfattet, bliver større, naar Amtsråadet ikke vilkaarlig bagefter kan forandre Bestemmelsen. Endvidere have vi troet, at det vilde være rigtig at give Amtsråadene Mulighed for at tilstaa en Jordmøder med en lang Tids Tjeneste i Kredsen et større Tillæg, end Loven af 8de Marts 1856 bestemmer. § 1 bestemmer Lovforslaget, at Alderstillaaget efter Loven af 8de Marts 1856 skal forhøies fra 20 Kroner til 30 Kroner; vi have troet, at det vilde være heldigt, om man lod det nugældende Alderstillaag af 20 Kroner for 10 Aars Tjeneste blive staaende og saa spøiede dertil et yderligere Alders- og Dygtigheds-tillæg af andre 20 Kroner efter mindst 15 Aars Tjeneste. Vi have lagt nogen Betydning i dette Udtryk: „dygtigste“, netop fordi Udtrykkene i Loven af 1856, som ogsaa gjælder dygtige Jorde-

mødre i Almindelighed, ikke alene af dem, der skulle have Alderstillaaget, men ogsaa af dem, der skulle uddele det, ere bleve forstaaede saaledes, at det er en Ret, som tilkommer de Paagjældende, naar de ikke ligesom have gjort sig værdige til Kassation, hvilket vistnok ingenlunde er den rette Maade at forstaa Ordene paa. Hermed er jeg særdeilig med det første Ændringsforslag.

Det andet staaer ikke i nogen som helst Forbindelse med det første, men slutter sig tildels til Udtalelser, der ere fremkomne her i Salen ved Iste Behandling, Udtalelser, som gik i Retning af, at det vilde være heldigt kun at have een Løst for Betjening af en Jordmøder, og at den Jorddobling af Løstene, som Bestemmelsen indeholder, ikke vil have nogen Betydning, og muligvis endog kunde frembringe den modsatte Virkning af, hvad man attraaede, nemlig at Betalingen blev mindre, end den hidtil har været, idet de, der udtalte sig, ansaa det for givet, at de Folk, der her er Tale om, allerede nu betale Jordmøderen betydelig høiere end efter den tarmæssige Betaling, og at det, at de nødtvungent fik Løsten jorddoblet, let kunde have til Følge, at de ogsaa holdt sig til denne Løst og ikke gik videre. Ændringsforslaget gaar jo ud paa at sikkre en Løst af 3 Kroner for Betjeningen af en Jordmøder. Vi have troet, at det ogsaa af den Grund vil være rigtig at komme bort fra den efter de forskellige Livsstillinger forskellige Løst, som nu bestaar og iøvrigt har bestaaet meget længe, nemlig siden 1810, fordi Klasseforskelligheden mere og mere udvisses, det bliver vanskeligere og vanskeligere at bestemme, hvad der skal forstaaes ved Gaardmænd, Husmænd, Indbydere osv., og naar alle de øvrige Grupper i Befolkningen skulle ansættes til Betaling i Forhold til disse Normalklasser, saa bliver det ganske overordentlig vanskeligt at finde Rede i, hvad det er, der skal betales. Jeg tror imidlertid at kunne sige paa samtlige Ændringsforslagsstilleres Vegne, at vi ikke vilde have drøftet os til at foreslaa en ensartet Løst saa høi som 3 Kroner, naar vi ikke ved Siden deraf havde troet at kunne foreslaa, at Betalingen ydedes af Kommunens Kasse for Enhver, der ikke selv havde Evne til at udrede den, thi uden dette vilde en saa betydelig Forhøielse af Løsten blive uforholdsmæssig trykkende for den fattigere Del af Befolkningen, og selv om denne efter de nugældende Regler vilde have en Afgang, som dog maasse er tvivlsom, til at forlange Jordmøderbetalingen af Fattiggassen som Fattighjælp, vilde vi alligevel ikke have anset det for billigt at bringe de Bedkommende i en saadan Nødvendighed. Jeg siger udtrykkelig, at vi have anset det tvivlsomt, om den nugældende Ret er en saadan, ikke, at jo et Fattiglein kan fordrø Betalingen udredet af Kommunens Kasse, men om den, der ikke ellers modtager Understøttelse af Fattiggassen, kan fordrø de Penge, han skal betale Jordmøderen, af Kom-